

PRIZMA
EXPANDED

TICS

Algının
Poetikası

POE
OF
PER
CEP
TION

11 Mayıs May / 29 Temmuz July 2023

Küratör | Curator

Lara Kamhi

Sanatçılar | Artists

Reha Erdem + Florent Herry
Zeynep Dadak + Çiçek Kahraman
Deniz Tortum + Alican Çamcı

ALGININ POETİKASI

John Berger’a göre, ilk hikaye anlatıcıları yıldızlara bakarak hayali yıldız kümelerini yaratan atalarımızdı. Uzak bir bilinmezliğe göz dikip keşfe çıkma arzumuz, tüm bu yaratımı harekete geçiren en temel dürtü. Zihinin kurgusal yapısı da bu dürtüye şekil verince, mitler ve hikayeler beliriyor. Bu yönüyle, gerçekliği yaratan, kurgulayan, şekillendiren bizleriz. “Her birimiz hikaye anlatıcılarıyız”¹.

Günümüzdeyse, hikayelerimiz sosyal medya hesaplarımızca belirdi, çoğaldı, birbirine karıştı ve de nihayetinde sembollere indirgendi. Baudrillard’ın dediği gibi, “özgürleşen şeyler”² yörüngeye oturma savaşına girip, oturdukları anda da kaçınılmaz şekilde kaybolmaya mahkum edildiler. Hashtag’lar veya emojiler bile simgesel bağlamda bu katmanlaşmış hikayeler arasında birer hikaye, mücadele ve en nihayetinde mite dönüşüp, belirdikçe görünmezlik kazandılar. Genişletilmiş Sinema akımının ortaya çıkış noktası, televizyon veya sinema gibi ortamların bilgiyi dikte ediyor olmasıyken, bugünün sosyal ve dijital medya diktası altında yeni bir şeyler söylemeliyiz.

Prizma Expanded: Alginın Poetikasi sergisi, altı sinemacının üç grup halinde kurguladıkları dört tane mekana özgü ve deneyim tabanlı sinematik eserden oluşuyor. Hakikatin durmaksızın hikayeleştirildiği, dolayısıyla özünden olduğu ve temsile indirgendiği bir dünyanın farkındalığıyla kurgulanan bu sergi, gerçekliğin düşsellik ile kesiştiği bir düzlemde

¹ John Berger: And Our Faces, My Heart, Brief As Photos

² Jean Baudrillard: From Hyperreality to Disappearance, UK: Edinburgh University Press. Tinnes, J. (2013b).

POETICS OF PERCEPTION

According to John Berger, the first storytellers were our ancestors who created imaginary constellations when they looked up at the sky. Our desire to set eyes on and explore a remote unknown was the basic drive which prompted all this creation. Myths and stories follow, once the fictional structure of the mind shapes this drive. In this respect, it is us who creates, fictionalize and shape reality. “We are all storytellers”¹.

Today, our stories have emerged, multiplied, merged into one other, and ultimately been distilled into symbols on our social media accounts. As stated by Baudillard² “that which has been liberated,” has engaged in a battle to enter the orbit, and once arrived, it has inevitably been condemned to disappear. Even hashtags and emojis have transformed into mere stories within this symbolic space, intertwined with other layered stories, evolving into a struggle, and ultimately into myths that vanish upon emergence. The vantage point of the Expanded Cinema genre lies in the acknowledgement that media, such as television and cinema, previously dictated what was considered knowledge. And now, it is time to articulate a fresh perspective in an era dominated by the influence of social and digital media.

The “Prizma Expanded: Poetics of Perception” exhibition comprises four site-specific, experiential cinematic works created by six filmmakers divided into three groups. The

¹ John Berger, 2005, And Our Faces, My Heart, Brief as Photos.

² Jean Baudrillard, 2013, From Hyperreality to Disappearance

konumlanıyor ve gözlemciyi anlatının bir parçası haline getirirken soruyor; *Sinematik deneyim genişledikçe, algı da genişler mi?*

Zemin katta bizleri Reha Erdem ile Florent Herry’nin Mimirap isimli çalışması karşılıyor. İkilinin Koca Dünya filminden yola çıkarak çektikleri yeni bir sekans, yaprak, yosun ile toprak kokuları, yansımalar ve alanı çevreleyen bir görüntü duvarının orta yerinde sergileniyor. Filmden geri çağırılarak, “bugün bize ne söylemek isterdin?” diye sorulan Ecem Uzun’un canlandığı Mimi karakteri, bir hologram olarak seslendirdiği ve izleyicisine ‘yalan söylediniz’ diye haykırdığı rap şarkısıyla sarsıcı bir performans sunuyor. Hem sinematik hilelerden faydalanıp, hem de onları ifşa eden bu çalışma, döngüsel olarak işleyen anlatı ve kurgusuyla, başlı başına fiziksel bir gösteri kutusu deneyimi sunuyor.

Üst kata çıktığımız vakit ise labirenti andıran dar bir koridorla karşılıyor; Bu koridorda karşımıza çıkan ilk çalışma, Zeynep Dadak ile Çiçek Kahraman’ın ortak üretimi olan Vortex II isimli eser oluyor. Alfred Hitchcock’un Vertigo filminin müze sahnesini canlandıran bu sinematik alan, gözlemcisini sonsuz algı katmanlarının içine yerleştirip, onu sahnenin bir parçası olmaya davet ediyor. Madeleine karakterini merkezine alan, film sahnesinden ışınlanmış gibi duran bankı ve ışıklandırmasıyla beraber seyircisini usulca yönlendiren Vortex II, ses tasarımı içermeyen tek çalışma olmasıyla birlikte, mekanının kendi sesini hikayeye dahil edip, bir dış ses olarak kullanıyor.

exhibition, crafted with an understanding of a world in which the truth is continually being transformed into narratives, thus de-essentialized, and becoming mere representation, positions itself within a layer where reality and imaginary entwine. It poses the question, “Does the expansion of cinematic expression align with an expansion in perception?”, all while involving the observer as an integral part of the narrative.

On the ground floor, we encounter “Mimirap”, by Reha Erdem and Florent Herry. Within an environment of leaves, the scent of moss and soil, reflections and a wall of images enveloping the exhibition space, a new sequence shot by the duo is showcased, drawing inspiration from the movie “Big Big World”. The character Mimi, portrayed by Ecem Uzun, is summoned from the movie to respond to the query, “What would you like to convey today?”. Her response is an unsettling performance: as a hologram, she delivers a rap song wherein she passionately exclaims: “You lied to me”. This artwork both employs and unveils cinematic illusions, and in doing so, offers a spectacle akin to a showbox experience through its cyclical narrative and fictional elements.

On the upper floor, we step into a labyrinthine narrow corridor. The first piece that greets us is Vortex II, a collaboration between Zeynep Dadak and Çiçek Kahraman. This cinematic installation, reminiscent of the museum scene from Alfred Hitchcock’s “Vertigo”, immerses the observer within infinite layers of perception, inviting them to become integral to the

Bir sonraki eserimiz, Deniz Tortum ve Alican Çamcı ikilisinin, Tortum'un Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde çekmiş olduğu, Maddenin Halleri başlıklı belgeselinden yola çıkarak ürettikleri Kesit isimli çalışma oluyor. İşitsel olarak kapsayıp sarmalayan, görsel olarak da sinematik akışı hipnotik bir düzeyde kullanıp, mekanın içine yayan bu çalışmadaki ahenk, akışın aniden bölünmesiyle birlikte bozuluyor ve alan tekinsiz bir atmosfere teslim ediliyor. Videodaki floresan lambalarla senkron halinde işleyen bir tepe ışığının yanıp sönmeye başlamasıyla izleyici tekrar anlatımın içine dahil eden Kesit, bir nevi Araf gibi, Sinematik gerçeklik ve fiziksel gerçeklik arasındaki boyutlar-arası geçişleri deneyimlenebilir kılıyor.

Koridorun en sonunda yer alan, Zeynep Dadak ile Çiçek Kahraman'ın ikinci eseri ise, Dadak'ın Ah Gözel İstanbul isimli filmini görsel bir malzeme ve kavramsal bir kaynak olarak kullanıp, Agnes Varda'nın Agnes'in plajları ve Derek Jarman'ın Mavi filmlerinden esinle ürettikleri Vortex I isimli çalışma oluyor. Eser, sinemanın yutan, içine çeken, girdap-vari doğasını alana yayılan görsel akışlar halinde, bir sonsuzluk odası içinde deneyime açıyor. Girişin merkezinde, bir akvaryumun içinde konumlanan ve su girdabı yaratan nesnelleşmiş bir vorteks, bakışlarımızı kendine çeken ve alanın biçimini bozan bir lens işlevi taşıyor.

Duyumsamalar üreten, sinemaya bu yönüyle bir algı-deneyim-gerçeklik yaratma sanatı olarak yaklaşan bu sinematik alanlar, içsellik ve dışsallık, teknoloji ve doğa, temsil ve gerçeklik, zaman ve zamansızlık gibi ikilikler üzerinden

scene. Vortex II, silently guides the viewer's attention with a bank, seemingly transplanted from the movie scene, and illumination. Notably, it stands apart as the sole artwork lacking a sound design. Instead, it integrates the ambient sound of the space, employing it as Background Noises.

The subsequent piece is titled “Cross Section”, a collaboration between Deniz Tortum and Alican Çamcı. Inspired by Tortum's documentary “Phases of Matter” which was shot at Cerrahpaşa Faculty of Medicine, this artwork achieves a harmonious fusion between auditory elements which captivate the observer, and visual elements which use cinematic flow to an entrancing extent, diffusing through the entire space. However, this harmony is disrupted when the flow is abruptly halted, ushering in an eerie atmosphere that takes hold of the surroundings. The observer is once again drawn into the narrative as a twinkling overhead light synchronizes with the florescent lamps in the video. The liminal state of “Cross Section” thus offers viewers an opportunity to experiment with dimensional transitions between cinematic and physical reality.

At the far end of the corridor stands Vortex I, the second piece by Zeynep Dadak and Çiçek Kahraman. This installation draws from Dadak's movie, “Invisible to the Eye”, while being visually and conceptually inspired by Agnes Varda's “The Beaches of Agnès” and Derek Jarman's “Blue”. The piece immerses the viewer in visual currents that permeate the environment, allowing the engulfing and vortex-like nature

işleyen kurguları ile, iç içe geçmiş algı katmanlarının dönüşüm yolculuklarını görünür kılıp, deneyime açıyorlar. Buna kurgusal bir katman olarak da gözlemcinin kendi algısı dahil oluyor. Eserlerin alanlarına girince, bir yönüyle de kendi algımızın iç katmanlarına adım atmış oluyoruz.

Ormanın, sözün, yüzeyin içinden, suya, derinlere, soyut ve düşsel bir alana uzanan bu aşkın sinematik yolculuk, seyircisini düşünsel ve fiziksel bir deneyimin parçası olmaya davet ederken, günümüz medya sanatlarının yitirmekte olduğu dokusallığı ve zihinsel aktiviteyi muhafaza etme potansiyeli taşıyan Genişletilmiş Sinema akımına güncel ve öznel bir deneyim alternatifi sunmayı amaçlıyor.

Lara Kamhi

of cinema to unfold within an eternity room. Positioned at the heart of the entrance is a concretized vortex encased in an aquarium, designed to evoke a sense of whirl. This vortex operates as a lens, compelling our attention inward and distorting the spatial dimensions.

These cinematic spaces, designed to evoke sensations and perceive cinema as an art form encompassing the creation of perception, experience, and reality; reveal interwoven layers of perception. They offer opportunities for experimentation through narratives that work on dichotomies like interiority/exteriority, technology/nature, representation/reality, and time/timelessness. The viewer's perception becomes an additional fictional layer within this dynamic. By entering these artworks' spaces, the observer delves into the innermost layers of their perception.

This transcendent cinematic odyssey, stretching from the depths of the forest, words, and surfaces to an ethereal realm, beckons the viewer to partake in a reflexive and tangible encounter. In this endeavor, it aims to materialize a subjective and contemporary experimental alternative to the Expanded Cinema genre, harboring the capability to safeguard textual elements and mental engagement that are progressively eroding in today's Media Art.

Lara Kamhi

11.05 - 29.07.2023

Küratör | Curator: Lara Kamhi
Sanatçılar | Artists
Reha Erdem + Florent Herry
Zeynep Dadak + Çiçek Kahraman
Deniz Tortum + Alican Çamcı

PRIZMA EXPANDED: Algının Poetikası

İlk hareket gerçeklik, ilk mercek göz, ilk kayıt cihazı zihin, ilk kurgucu hafıza...

"Her birimiz hikâye anlatıcılarıyız" diyor John Berger.

Yaratılışından itibaren sinema, insan algısının işleyişini taklit eden mekanizmalar üretmiş, kodlarını geliştirdikçe de, gözlemciye kendi gerçekliğinden kopabileceği mutlak teslimiyet alanları sunmuştur. Kitleseel algının oluşumunda büyük bir rol oynamış olan bu büyülü mit yaratma aracı, insanoğlunun hem olağanlıktan kaçmak, hem de varlığını anlamlandırmak adına teknoloji üzerinden sürdürdüğü aşkınlık arayışının son aşamalarından biri olmuştur. Yıllar içinde, film izleme deneyiminin zamansal ve mekansal boyutu genişlemiş, böylelikle genişletilmiş poetik deneyimlere de alan açılmıştır.

Prizma Expanded: Algının Poetikası sergisi, üç yönetmen ve üç film profesyonelinin sinematik dünyalarını mekân içinde deneyime dönüştürdükleri ortak çalışmalarından oluşuyor.

Reha Erdem ile görüntü yönetmeni Florent Herry, Erdem'in 'Koca Dünya' filminden yola çıkarak çekmiş oldukları yeni bir sekans ile deneyimlenebilir ve döngüsel bir gösteri kutusu sunuyorlar.

Zeynep Dadak ve kurgucu Çiçek Kahraman, Dadak'ın 'Ah Güzel İstanbul', Alfred Hitchcock'un 'Vertigo', Derek Jarman'ın 'Mavi' ve Agnes Varda'nın 'Agnes'in Plajları' filmlerinden hareketle, sinemanın yutan, içine çeken halini yarattıkları akışkan ve girdapvari yeni kurgular üzerinden yorumluyorlar.

Deniz Tortum ve ses tasarımcısı Alican Çamcı, Tortum'un Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde çekmiş olduğu uzun metrajlı belgesel filmi 'Maddenin Halleri'nden yola çıkarak, filmin kendi kurgusal akışını mekan ile bütünleyen, içine çekerek yabancılaştıran, kendi zamansal boyutuna hapsolmuş bir alan deneyimi paylaşıyorlar.

Düşsel olanın gerçeklikle kesiştiği bir düzlemde konumlanan bu eserler, malzeme olarak sinemanın özündeki temel elementler olan renk, ışık, hareket ve sestten yararlanıp, en çok da sinematik gerçekliğin akışkan doğasını, bükülür ve dönüşken halini kullanıyorlar. Algının kurgusal yapısını merkezine alan sergi, seyirciyi sinematik evrenlerin mekan ile kesiştiği bir boyuta davet ederken, soruyor:

Sinematik deneyim genişledikçe, algı da genişler mi?

PRIZMA EXPANDED: Poetics of Perception

The first movement is reality, the first lens is the eye, the first recording device is the mind, the first editor is memory...

"We are all storytellers" says John Berger.

Since its foundation, cinema has produced mechanisms which imitate the functioning of human perception, and while developing its own codes, it has offered observers areas of absolute surrender in which they can break away from their own realities. This magical myth creation tool, having played a key role in the formation of mass perception, became one of the last stages of the human quest for transcendence through technology so as to escape from mundane reality, and give meaning to its existence. Over the years, the temporal and spatial dimension of the movie-viewing experience has expanded, thus giving way to expanded poetic experiences.

Prizma Expanded: Poetics of Perception exhibition consists of the collaborative works of three film directors and three film professionals in which their cinematic worlds are transformed into spatial experiences.

Reha Erdem and director of photography Florent Herry share an immersive and cyclical showbox with a new sequence shot as an extension to their movie entitled 'Big Big World'.

Zeynep Dadak and film editor Çiçek Kahraman reinterpret cinema's engulfing and absorbing nature through their fluid and vortex-like new fictions inspired by 'Invisible to the Eye' (Zeynep Dadak), 'Vertigo' (Alfred Hitchcock), 'Blue' (Derek Jarman), and 'The Beaches of Agnes' (Agnes Varda).

Working with visual materials from Tortum's featurelength documentary 'Phases of Matter' shot in Cerrahpaşa Faculty of Medicine, Deniz Tortum and sound designer Alican Çamcı share an experiential space confined in its own temporal dimension. As the piece integrates the documentary's fictional flow into space, it also alienates the viewer while engrossing them.

Positioned on a plane where the imaginary intersects with reality, these works of art make use of the essence of cinema and its core elements which are color, light, motion and sound, as materials, as well as and above all the transient nature of cinematic reality, and its pliant and transformative state. Centered around the fictive structure of perception, the exhibition invites the audience to a dimension where cinematic universes intersect with space, and asks:

As the cinematic experience expands, does perception expand as well?

* John Berger, 'And Our Faces, My Heart, Brief as Photos'

* John Berger, 'Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa Ömürlü'

Lara Kamhi

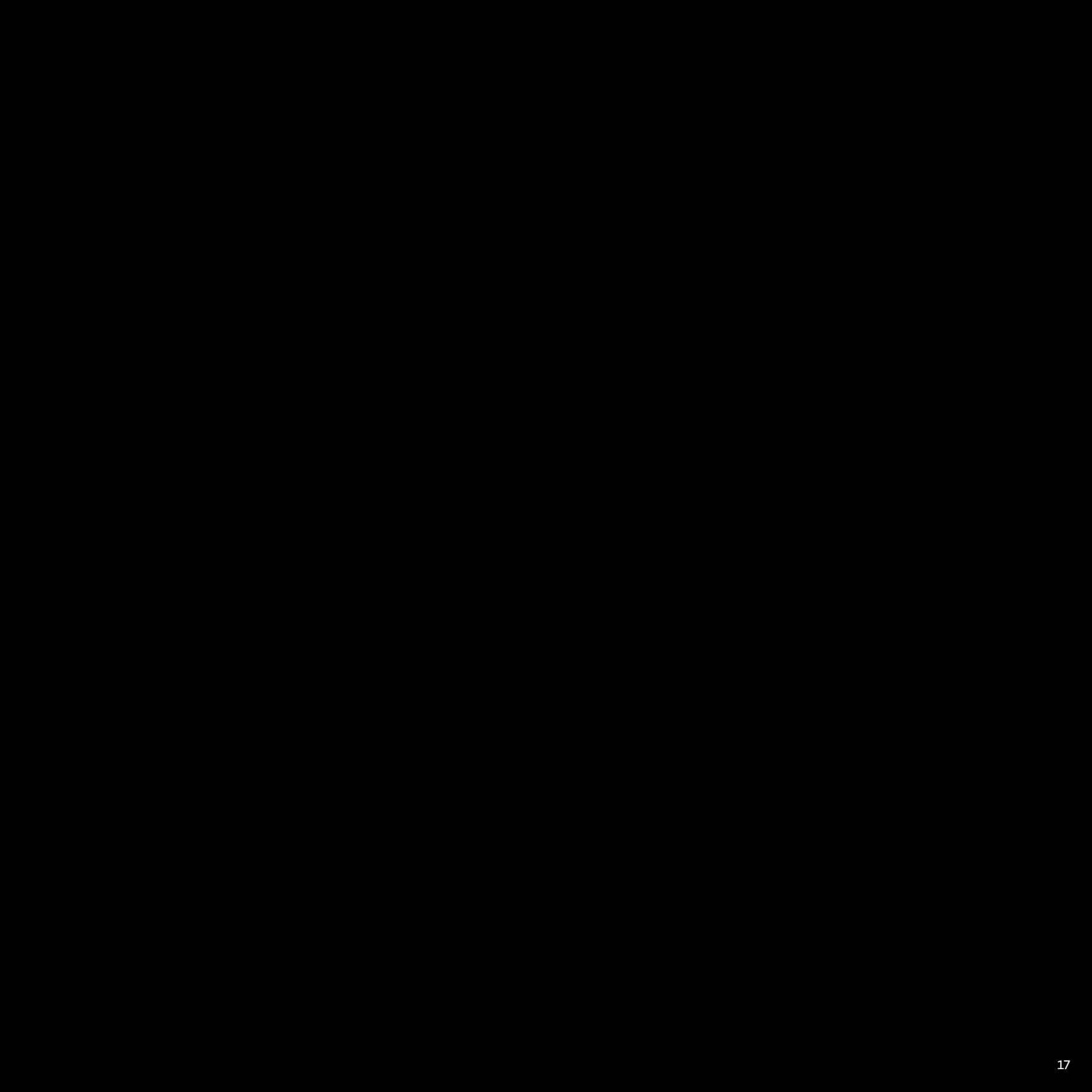
Lara Kamhi

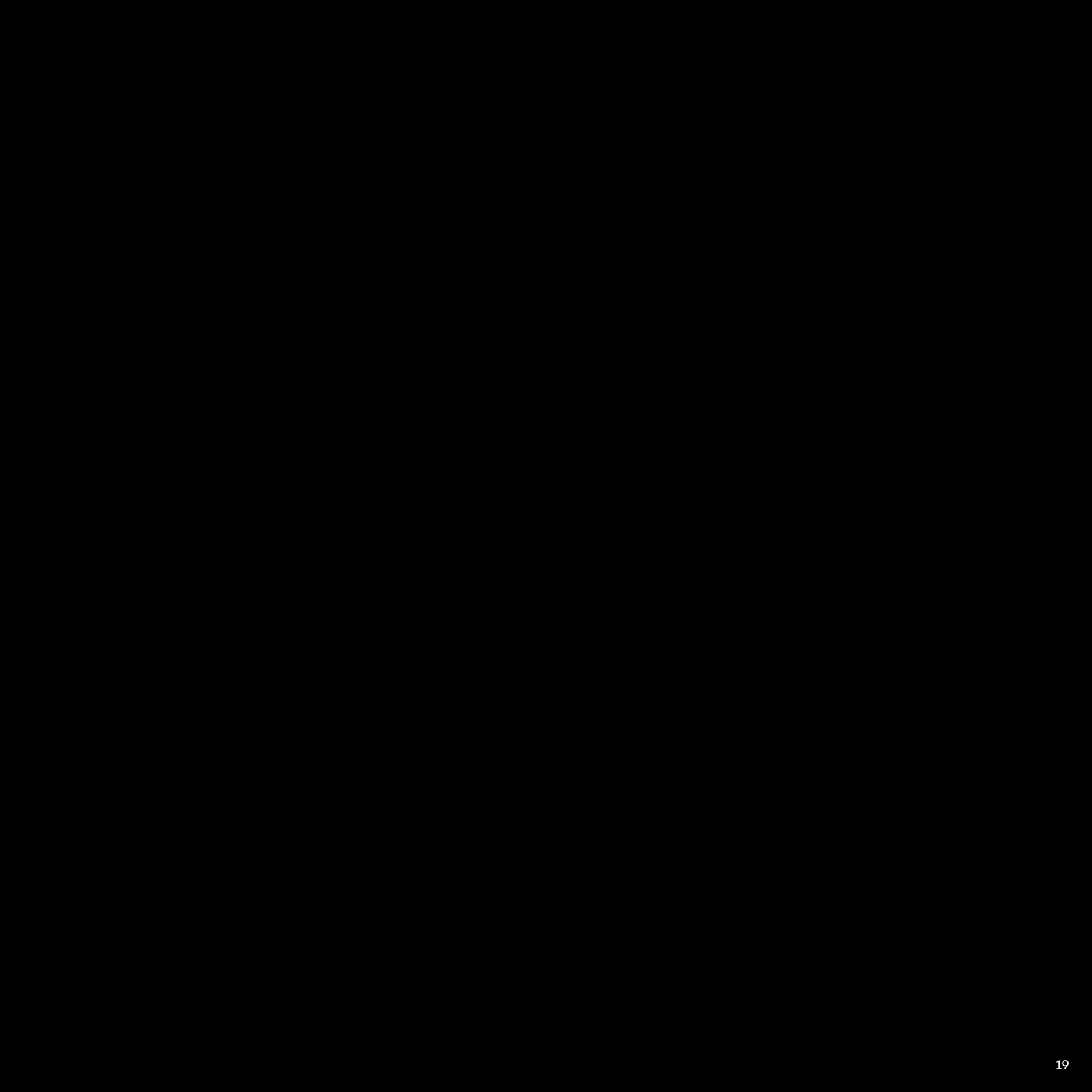
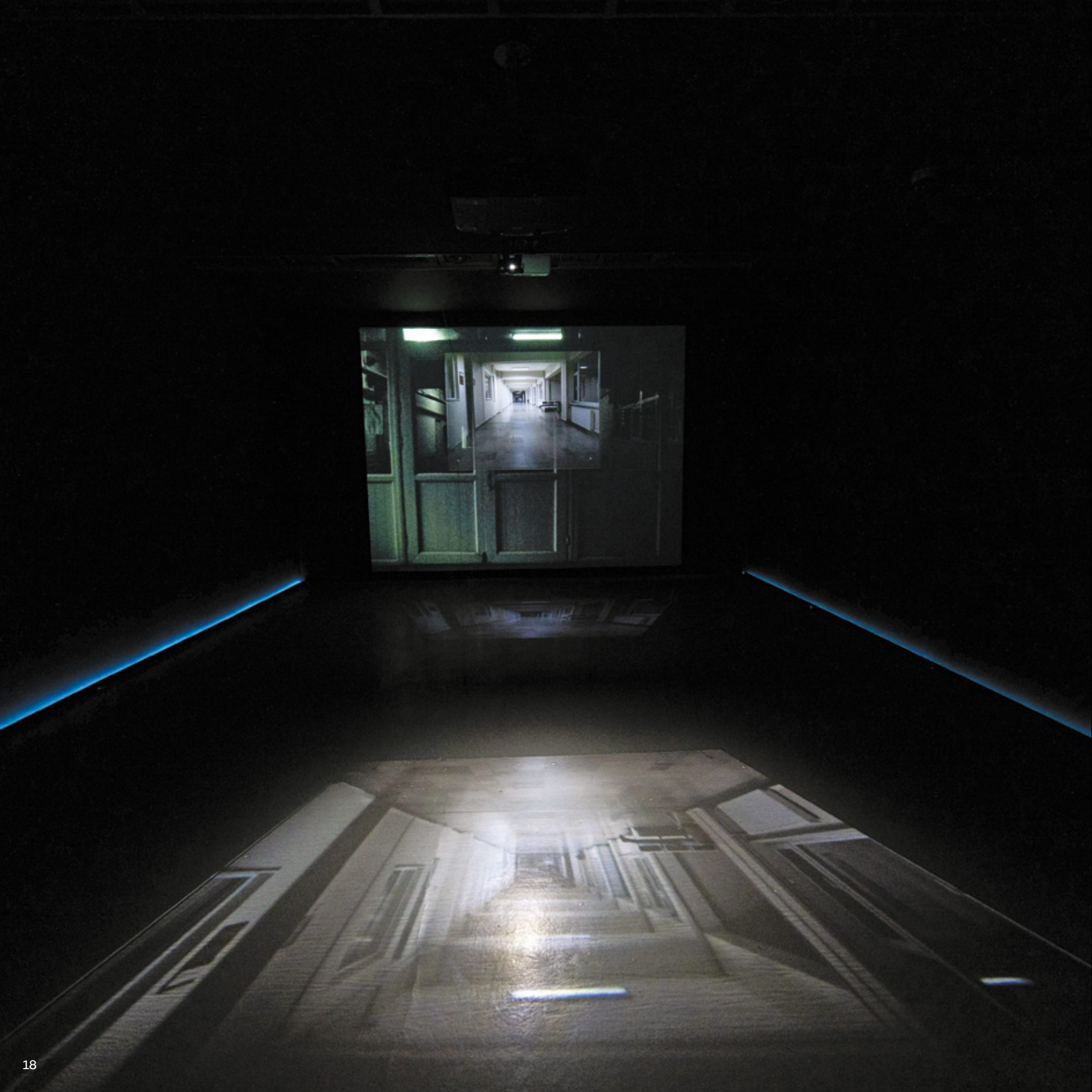
AKBANK
SANAT

GÖRSEL-İŞİTSEL İMGELERİN POETİKASI

Filmi yaşanmış deneyimlerin bir somutlaşması olarak ele alırsak ve filmi deneyimin deneyimle ifadesi olarak görürsek (Sobchack 1992, 3), biz izleyiciler kendimizi duygulanımsal olarak hem perdede hem de perde dışında yapılandırılan yanılısamalı alanlar içinde konumlandırırız. Sinemasal dünyanın yanılısamalı alanları inşa edildiğinde, duygulanımsal-algısal olarak deneyimlendiğinde ve paylaşıldığında, gündelik deneyimlerimizle, özellikle de duygu dünyamızla iç içe geçer. Ekran ve izleyici arasındaki fiziksel karşılaşma aracılığıyla, görsel-işitsel imgelerin tüketimi yoluyla duygular üretilir. Poiesis terimi, bu görsel-işitsel imgeleri ‘üretme’ ve ‘izleme’nin birbirine bağlı doğasını yakalar ve öncelikle izleyicinin duygusal varlığı ve katılımından ortaya çıkar. Görüntülerin tüketimine yönelik yansıtıcı bir yaklaşım benimsenerek yeni deneyim alanlarının önü açılmakta, bu da film izlemede ortak tercihlerin ve zevklerin oluşmasına katkıda bulunurken benzerlik duygularının dolaşımını sağlamaktadır. Dolayısıyla, bir ortaya sürme eylemi olarak anlaşılan film izleme bağlamında poiesis kavramı, tüketim adı verilen başka bir üretim (de Certau 1984, xii) olarak görülebilir ve doğası gereği belirli kültürel, tarihsel ve sosyal bağlamlara dayalı olan görsel-işitsel imgelerin kültürel tüketimini anlamak için değerli bir araç olarak hizmet eder (Kappelhoff 2018, 57). Ancak görsel-işitsel imge ile izleyicinin duygusal katılımı ve angajmanı arasındaki iç içe geçmiş ilişkiyi kabul ettiğimizde, sinematik imgeleri düşünme eylemini [Denken der filmischen Bilder] (Kappelhoff 2018, 7) film izleme poetikasının bir sonucu olarak değerlendirebiliriz. Bu kapsamda, muhtelif sinematik modlar, biçimler ve duygular birbirleriyle ve diğer filmlerle iç içe geçerek görsel-işitsel imgelerin kültürler arası tüketiminden türetilen bir deneyimler ağı oluşturur.

Michel de Certau 1984
Vivian Sobchack 1992
Hermann Kappelhoff 2018

Nazlı Kilerci

POETICS OF AUDIOVISUAL IMAGES

If we consider the film as an embodiment of lived experiences and see film as an expression of experience by experience (Sobchack 1992, 3), we, the audience, affectively position ourselves within the illusory spaces structured both on and off the screen. When the illusory spaces of the cinematic world are constructed, affectively-perceptively experienced, and shared, they become intertwined with our everyday experiences, particularly with the world of feelings. Through the physical encounter between the screen and the spectator, feelings are produced through the consumption of audiovisual images. The term poiesis captures the interconnected nature of ‘making’ and ‘viewing’ these audiovisual images, primarily emerging from the affective presence and engagement of the audience. By adopting a reflexive approach towards the consumption of images, new realms of experience are opened up, enabling the circulation of feelings of familiarity while contributing to formation of shared preferences and tastes in watching films. Thus, the concept of poiesis in the context of film-viewing, understood as an act of bringing forth (de Certau 1984, xii), can be regarded as another production called consumption and serves as a valuable tool for comprehending the cultural consumption of audiovisual images, which is inherently embedded within specific cultural, historical, and social contexts (Kappelhoff 2018, 57). Only when we acknowledge the intertwined relationship between the audiovisual image and the affective participation and engagement of the audience can we truly consider the act of thinking of filmic images [Denken der filmischen Bilder] (Kappelhoff 2018, 7) as a result of the poiesis of film-viewing. Within this framework, various modes, forms, and emotions become intricately intertwined with one another and with other films, thereby forming a net of experiences derived from the cross-cultural consumption of audiovisual images.

Michel de Certau 1984
Vivian Sobchack 1992
Hermann Kappelhoff 2018

Nazlı Kilerci

**REHA ERDEM +
FLORENT HERRY**

‘Koca Dünya’nın Mimi’sini filminden çağırsak bize neler
söylerdi, merak ettik... Çağırdık, geldi, söyledi.

*What would Mimi from the movie ‘Big Big World’ tell
us if we were to summon her, we wondered... We did
indeed summon her, she came and told us.*

MİMİRAP, 2023

Karışık Projeksiyon Teknikleri, 7 dakika | *Mixed Projection Techniques, 7 minutes*

Sözler | *Lyrics*: Reha Erdem

Müzik Mix ve Ses Tasarımı | *Music Mix and Sound Design*: Reha Erdem (Nils Frahm + Seftsofi)

Görüntü Yönetmeni | *Cinematographer*: Florent Herry

Oyuncu | *Actress*: Ecem Uzun

Kamera Asistanı | *Camera Assistant*: Seyit Çelik | Sibel Kırbız

DIT: Nastia Boicenco

Ses kayıt | *Audio recording*: Furkan Atlı

Işık | *Lighting*: Uğur Can Dereli

Makyaj | *Makeup*: Hülya Boyoğlu

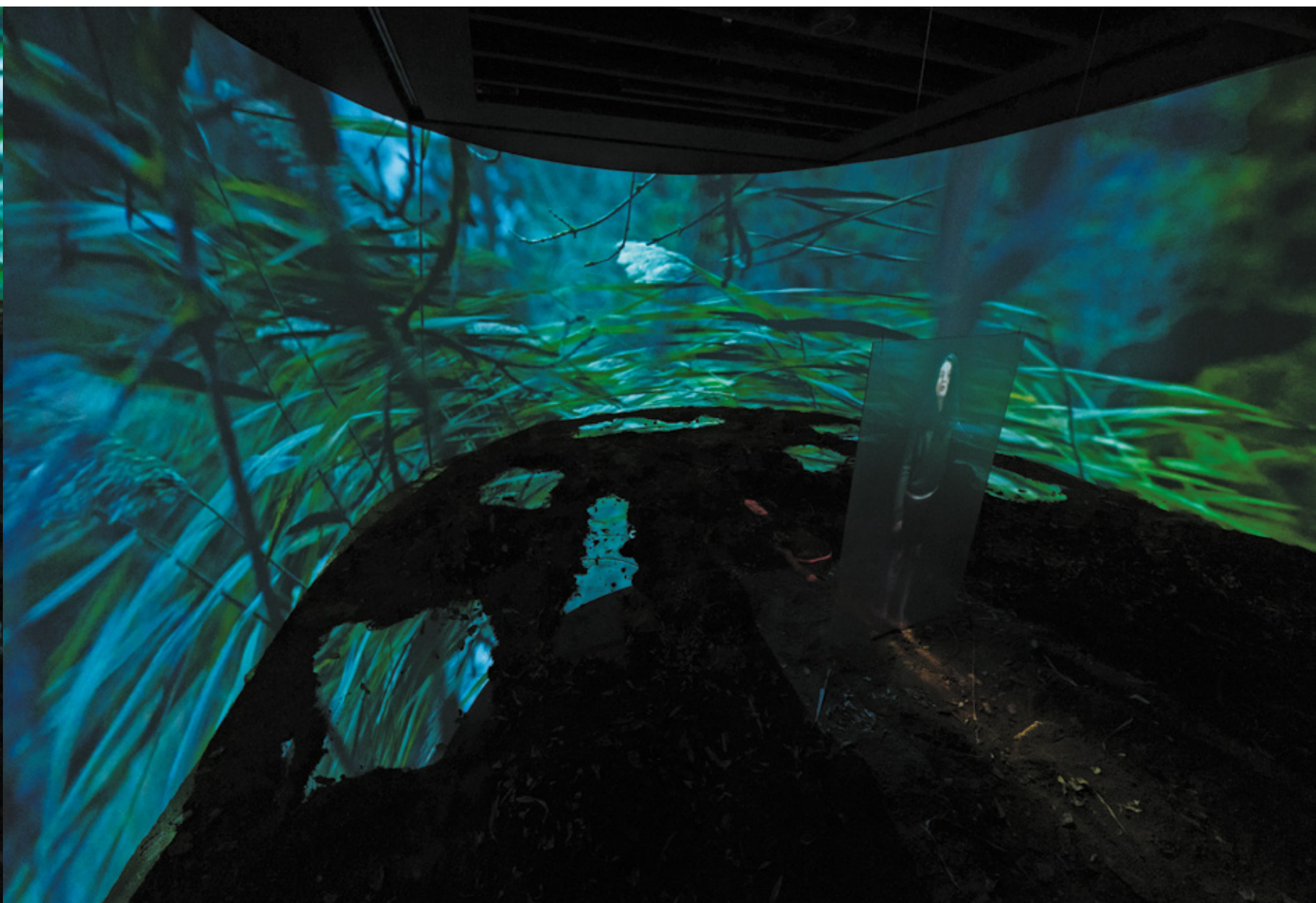
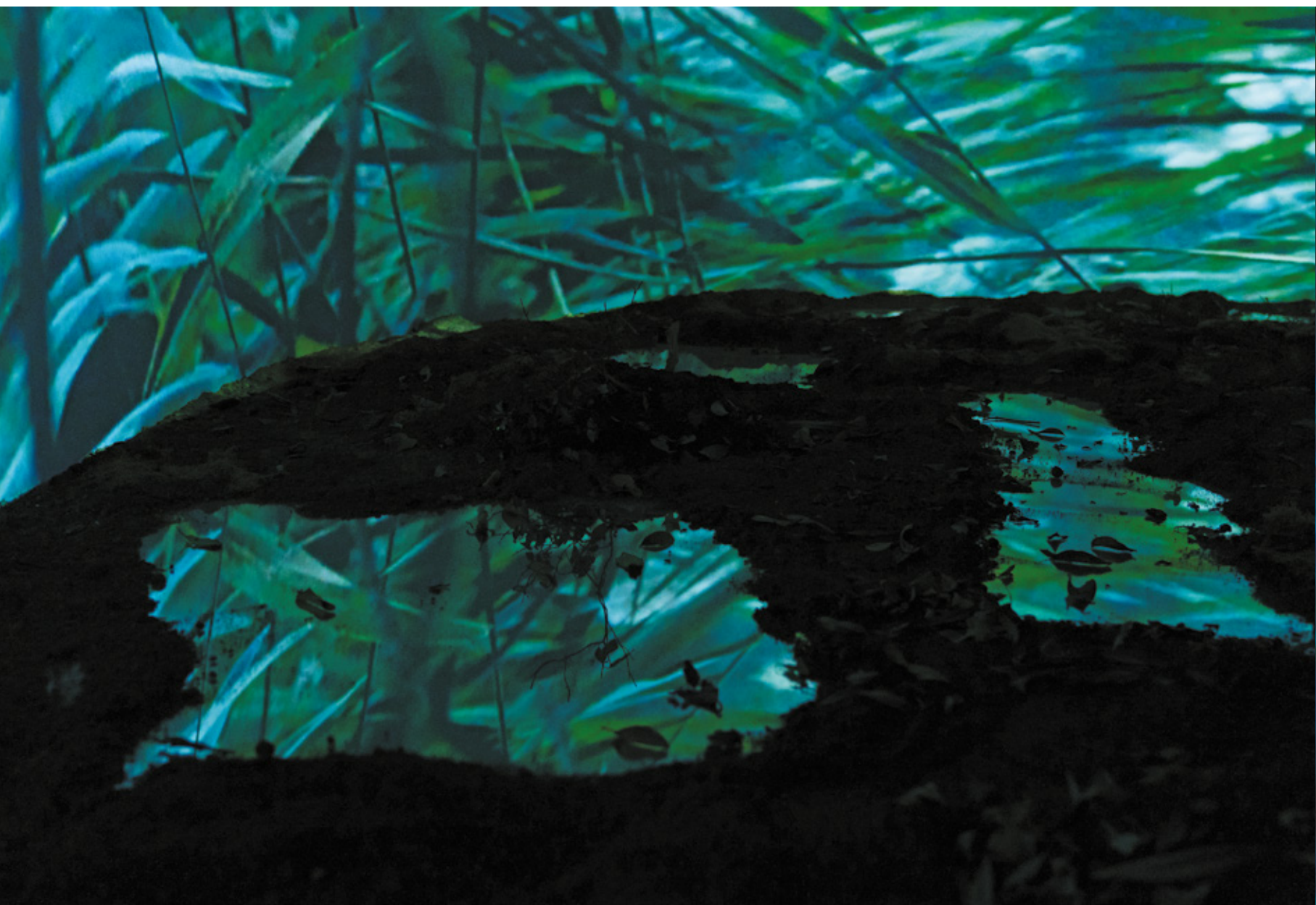
Dekor | *Decor*: Sophie Bayraktar

Teşekkürler | *Thanks to*:

Ömer Atay, Kaan Mestut, Muammer Acar, Yıldırım Özdemir,

Merve Ertan, Mümin Dereli, Serra Kışladere, Kiraz Erdem

MİMİRAP

1.
Gördüm, hepinizi gördüm!
Yalanı gördüm.
Gördüm: Yalan söylediniz!
Yüzünüzde yalanı gördüm.
Ben yüzümü ormana döndüm.
Ve gördüm, yüzünüzü gördüm.
Yüzünüzdeki yalanı gördüm.
Gördüm.
Ona göre!

2.
Yalan söylediniz!
Her şeyden ne çok varmış
Yetmez, yalan söylediniz!
Bağırdım yetmez
Duydum, vurdum
Kaçtım yetmez
Yalan söylediniz!
Yok anne, adam, teyze, dayı
Çocuklara yalan yok
Yok yalan söylediniz
Çocuklara yalan söylediniz!

3.
Bu sular, o şehir
Sular sana aldırılmaz
Dallar sana aldırılmaz
Kuşlar aldırılmaz sana
diyor orman cini
O zaman dedim, adım MİMİ!

İşte yatağımı sulara serdim
Çukura sen babamsın dedim
Kurda anamsın, kardeşimsin dedim
Öyleyse benim ümidim nerde dedim?
Sahi ümidim nerde benim?

Ümit kime aittir?
Hava, deniz, motor kime aittir?
Ceza kime, suç kime aittir?

Yalan söylediniz!
Bütün çocuklara, bütün ağaçlara
Bütün bütün bütün hayvanlara
Bütün yüzünüzle yalan
Bütün çocuklara yalan söylediniz
Yüzümüze bütün bütün köpük köpük
Yüzümüzü ormana döndük
Korkmadık, yalnız kaldık, toprağa çöktük!

4.
İlk yalanı kim gördü?
İlk kim ağladı?
İlk kim vurdu?
İlk kim kaçtı?
En iyisi
En iyisi
Ben kendim kalktım
Uzandım kendim daldım
İlk ben vardım
İçime ormanların gümbürtüsü dolsun
O hep haklı, insan neki temiz olsun!

5.
Yılanın ablası
Meşenin amcası
Örümceğin oğlu
Keçinin torunu
Hep beraber bağırdık yüzünüze orda:
Çocuklar aç değil sevgiye
bu tokluksa
Bacaklarından hep kan akar
sebebi yokluksa
Çocuklar yalnız, çocuklar misafir orda aslında
Aslında orası şehir
Aslında orda oldu olanlar
Olanlar orda kalır dedi şarkılar

6.
En iyisi
En iyisi
En iyisi
‘Sen çocuk değilsin’ dedi adam
‘En iyisi çık kucağa utanmadan!’
Utanmadan yüzyüze
Yapış yapış
Ekşi ağız
Odalar ıssız
Eller arsız
Sırtımdaki terli hırsız
Islık gibi sesiyle tısladı:
‘Yüzüme bak bacaksız!’
Yok!
Yok!
Yok!
Yok!
Yok!
Yok!
Yalan söylediniz yok!
Çocuklar unutmaz, etlerine kazılı
Çocuklar korkusuz, gözlerinde yazılı

Biz yüzümüzü ormana döndük
Ayı, yıldızı ve herkesi orda gördük:
Aslan kılığında hırlayan bir didişken
Kartal kılığında haykıran bir ağaçkesen
Baba kılığında dolaşan bir başöğretmen
Anne kılığında kurumuş bir çakırdiken
‘Olanlar orda oldu, olanlar orda kalır’ dediler,
Sevmeyenler
Öğretenler
Gizleyenler
Gözleyenler
Burda kalmam yooook, dedim
Yok, ben yüzümü ormana çevirdim.

7.
Yok yok yok ama
Yüzüme bakın yok
Korku yok
Kayıp yok
Sorgu yok
Acı yok
Yok inanın korku yok
Yalan söylediniz yok!
Korku yok bizde
Artık yok
Yok çocuklarda yok
Korku artık yok.
Ona göre!

MIMIRAP

1.
I saw it, I saw all of you!
I saw the lie.
I saw it: You lied!
I saw the lie on your faces.
I turned my face to the forest.
And I saw, I saw your faces.
I saw the lie in your faces.
I saw it.
Just so that you know!

2.
You lied!
There apparently were too many of everything.
Not enough, you lied!
I yelled, not enough
I heard, hit
Fled, not enough
You lied!
So called mommy, man, aunt, uncle
No lies to kids
No, you lied
You lied to kids!

3.
These waters, that city
Waters aren't bothered by you
Branches aren't bothered by you
Birds aren't bothered by you
 says the forest jinn
Then I said, my name is MIMI!

There, I laid my bed over the waters
Called the abyss, my father
Called the wolf my mum, my sister
Then where is my hope, I said.
Indeed, where is my hope?

Who owns hope?
Who owns the air, the sea, the bike?
Who owns punishment, who owns crime?

You lied!
To all the kids, to all the trees
To all, all, all the animals
With all your faces, lie
You lied to all the kids
To our faces, wholly, foaming
We turned our faces to the forest
We were not scared, we were left alone,
 we fell down on earth!

4.
Who saw the first lie?
Who cried for the first time?
Who hit for the first time?
Who escaped for the first time?
At best
 At best
I raised up by myself
I laid, by myself, I dived
I was the first one to arrive
Let the rumble of the forests fill me up
It is always right, what is a human anyway,
 why would it be clean!

5.
The serpent's sister
The oak's uncle
The spider's son
The goat's grandchild
There all-together we yelled at your faces:
Children are not hungry for love
 If it is satiety
Blood keeps coming down their legs
 If the reason is lack
Children are alone, in fact, children are
 guests there
In fact, there, it is the city
All that happened, in fact, happened there
Songs said, what happened stays there

6.
At best
 At best
 At best
'You are not a kid', said the man
'Come then, sit on my lap without shame!'
Without shame, face to face
Sticky
Sour mouth
Rooms are uninhabited
Hands are impudent
Sweaty thief on my back
Sizzled with his whistle-like voice:
'Look at my face kiddy!'
No!
No!
 No!
 No!
You lied to me, no!
Children don't forget, it is engraved on their skin
Children are fearless, it is written in their eyes

We turned our faces to the mountain
There we saw the moon, the star and everyone:
A quarrelsome snarling under the guise of a lion
A woodcutter yelling under the guise of an eagle
A headmaster wondering around under the
 guise of the father
An Eryngo under the guise of the mother,
 all dried out
'What happened, happened there and stays
 there' they said,

Those who don't love
Those who teach
Those who hide
Those who watch over
I won't stay here, nooo, I said
No, I turned my face to the forest.

7.
No no no, but
Look at my face, no
No fear
No loss
No interrogation
No pain
No, believe me, there is no fear
You lied, no!
We have no fear
Not anymore
No, children don't have it, no
There is no longer fear.
Beware!

**ZEYNEP DADAK +
ÇİÇEK KAHRAMAN**

VORTEX II, 2023

Karışık Medya, Yerleştirme | *Mixed Media, Installation*

Kurgu | *Editing*: Nihan Işık

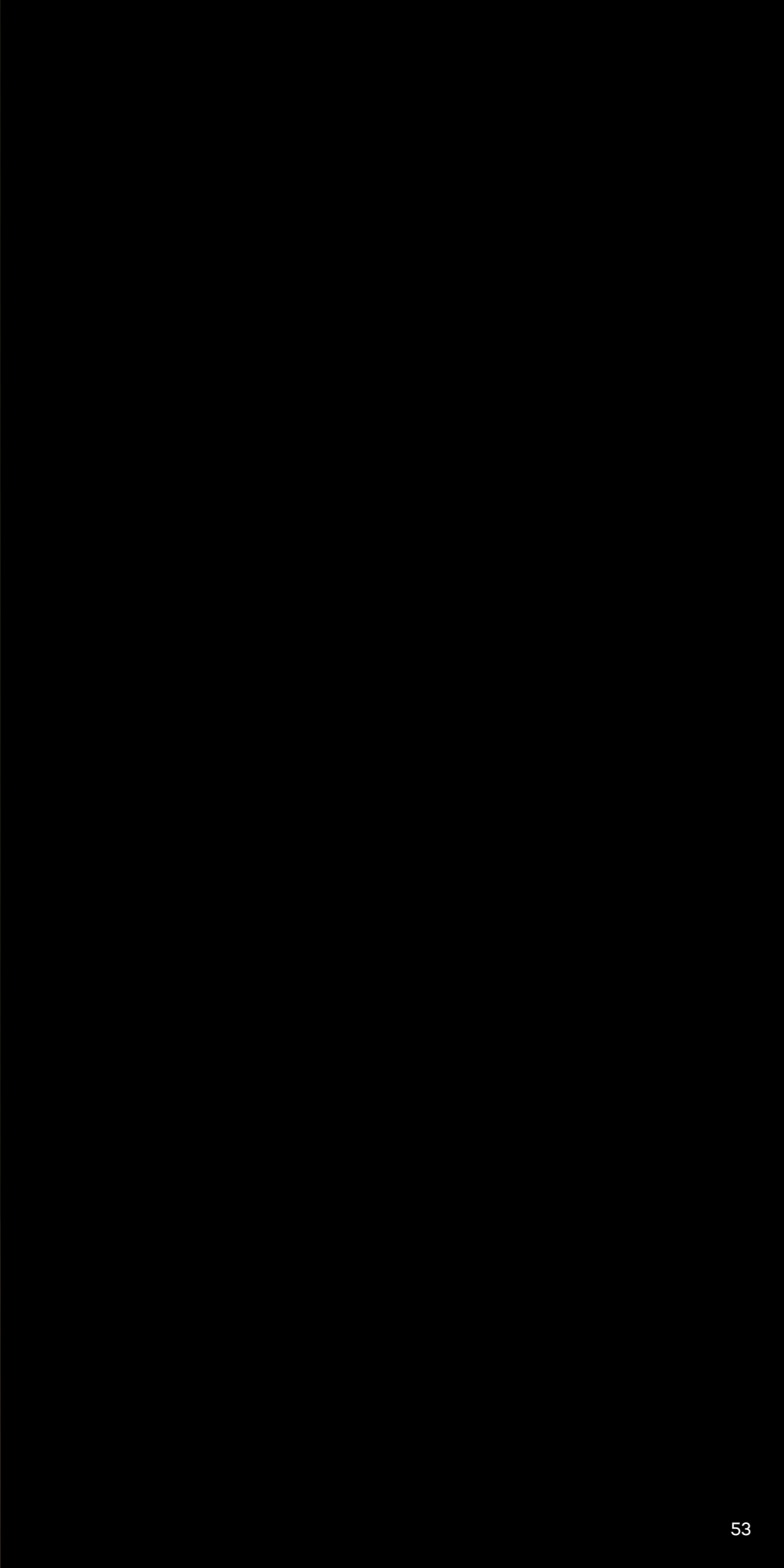
Müzik | *Music*: Erdem Helvacıoğlu

**DENİZ TORTUM +
ALİCAN ÇAMCI**

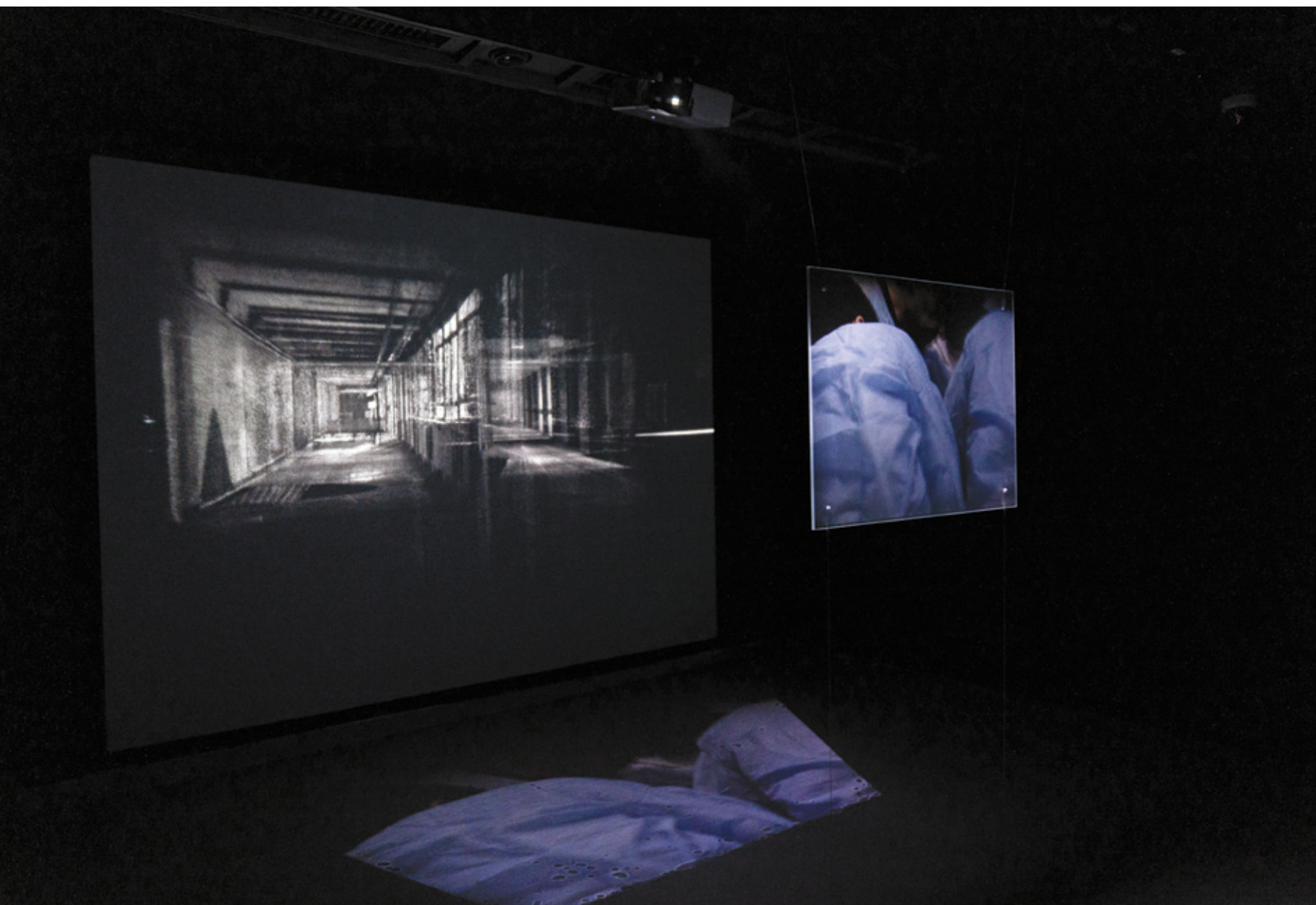
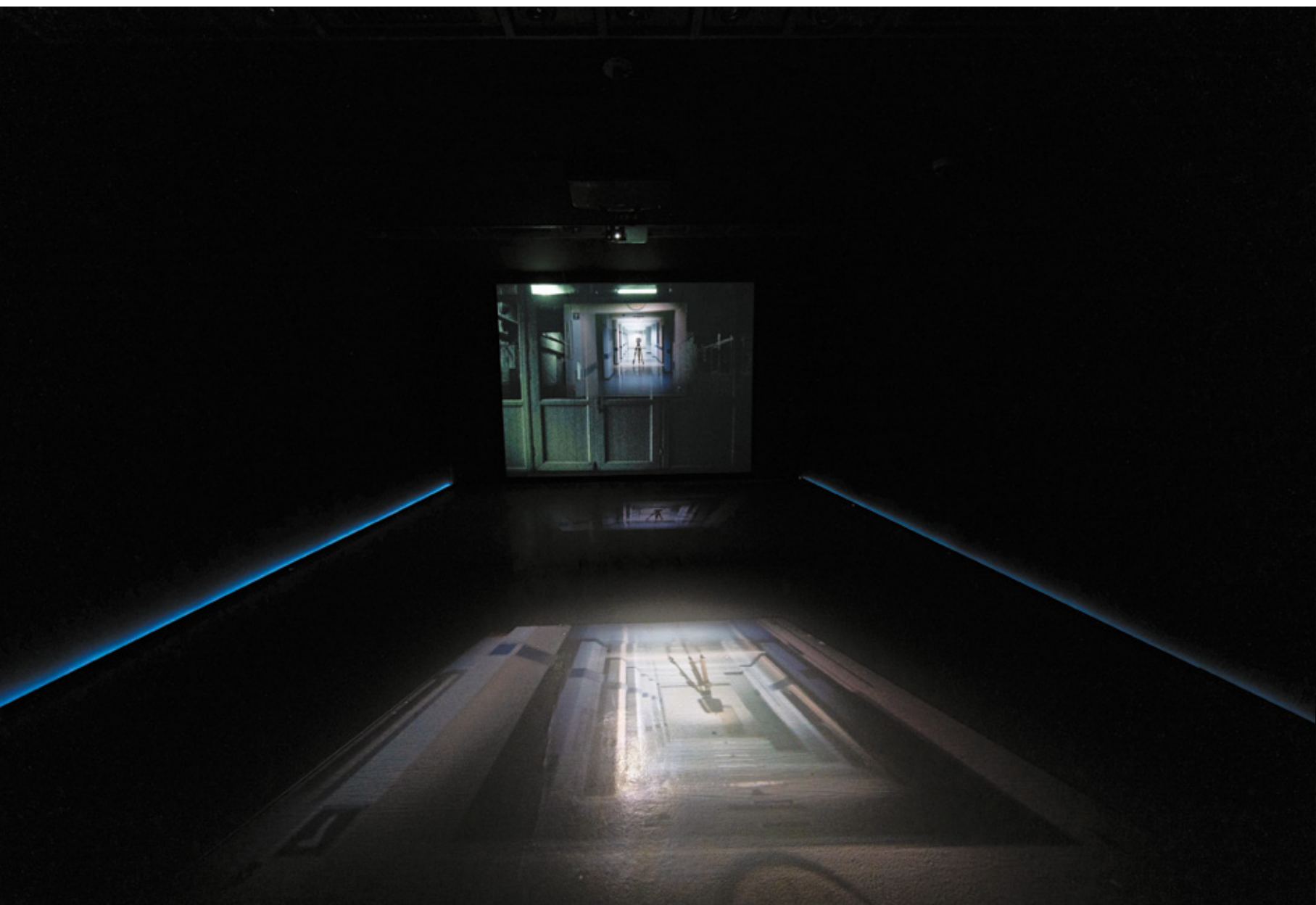
KESİT | CROSS SECTION, 2023

İki Kanal Video Projeksiyon, LED Aydınlatma
Two Channel Video Projection + LED Light

**ZEYNEP DADAK +
ÇİÇEK KAHRAMAN**

VORTEX I, 2023

Karışık Medya, Yerleştirme | *Mixed Media, Installation*

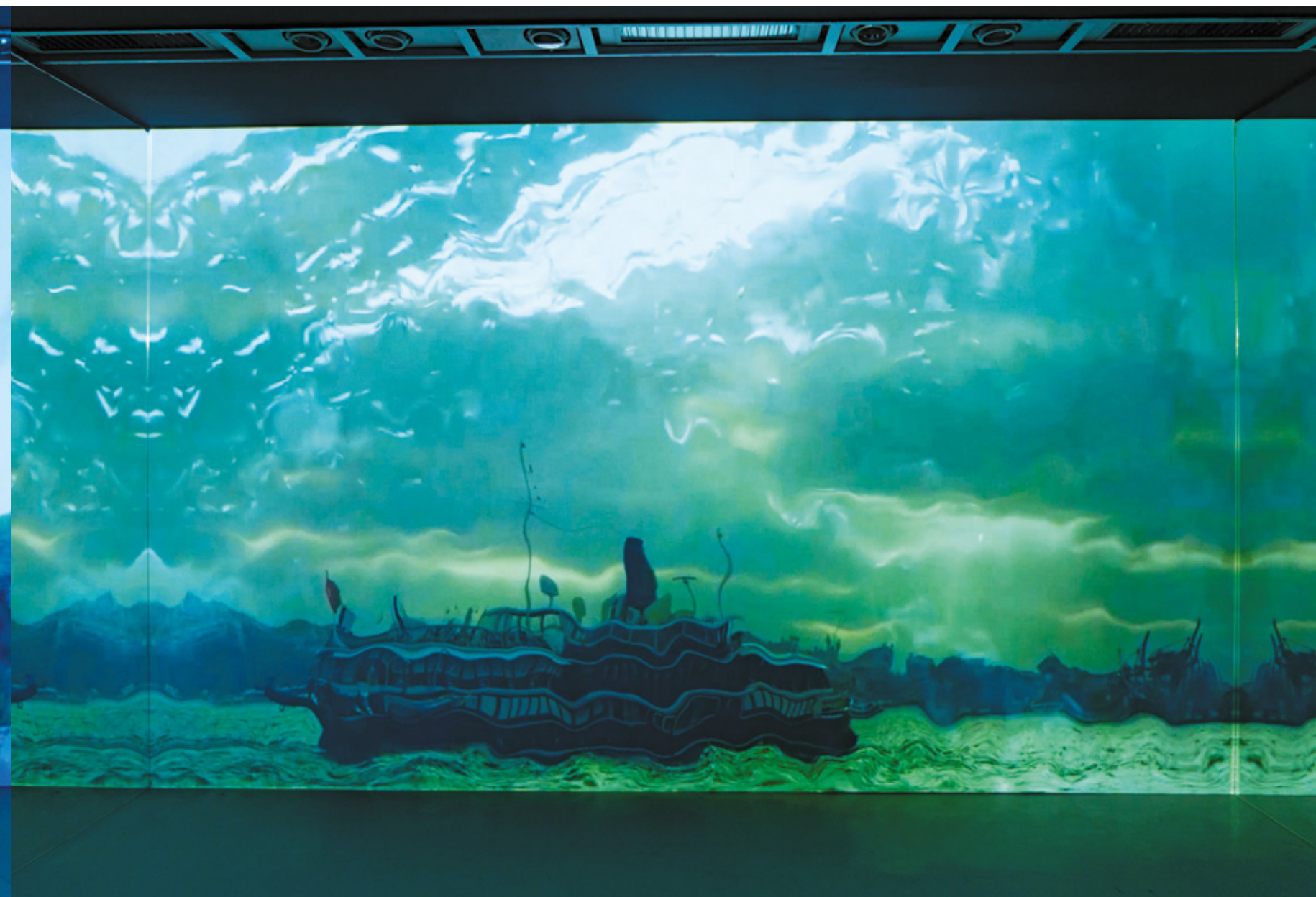
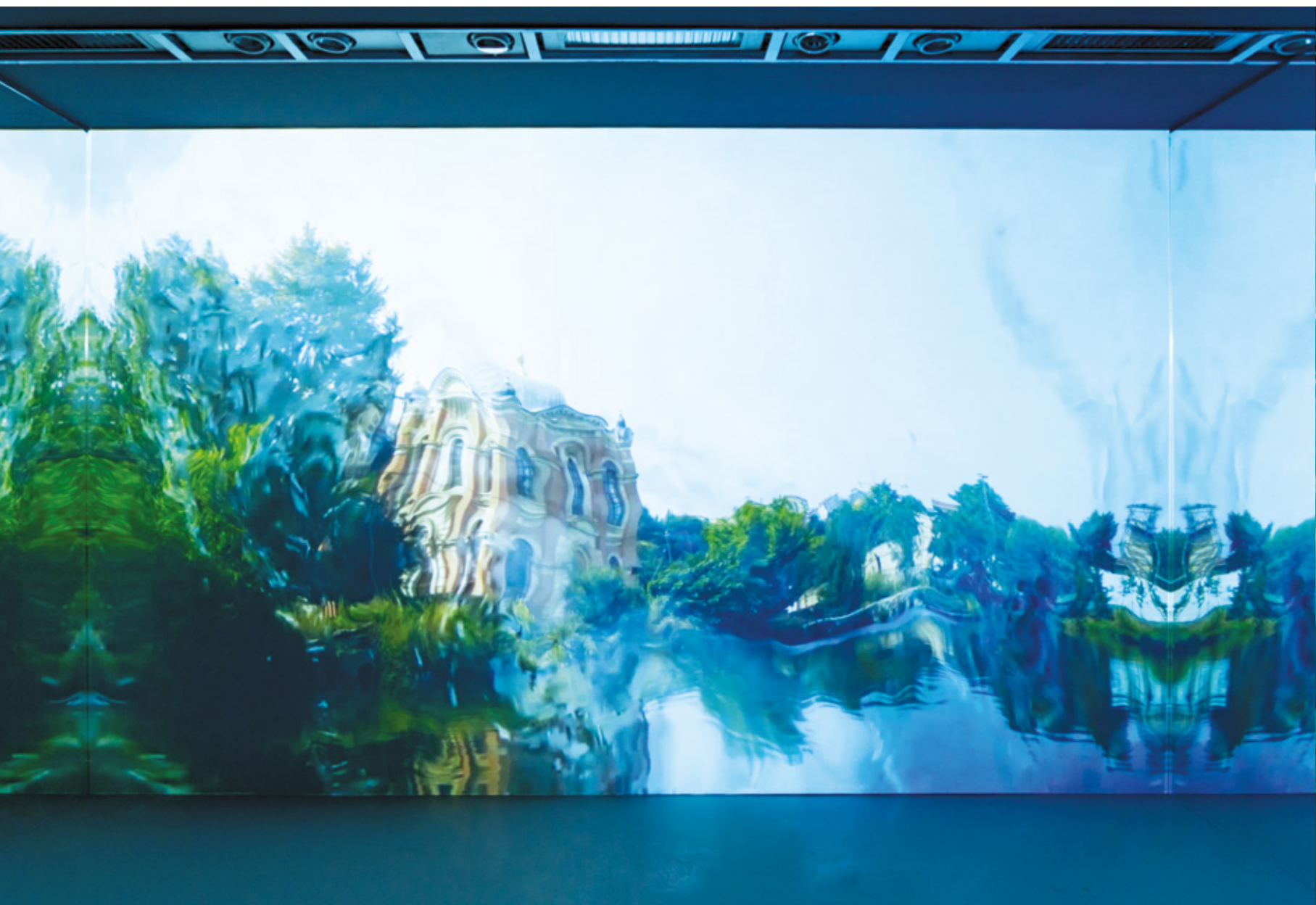
Kurgu | *Editing*: Nihan Işık

Teşekkürler | *Thanks to*: 1000 Volt

BİYOĞRAFİLER
BIOGRAPHIES

LARA KAMHI

1987 İstanbul doğumlu Lara Kamhi, Sorbonne Nouvelle Paris-III Üniversitesi'nde Tiyatro Çalışmaları Bölümü ve Paris Amerikan Üniversitesi'nde Fransız Yeni Dalgası üzerine yoğunlaşarak, Film Çalışmaları Bölümü'nde eğitim aldı. Ardından İstanbul Bilgi Üniversitesi Sinema ve Televizyon eğitimini yan dal olarak okuduğu Görsel İletişim Tasarımı ile tamamlayıp, yüksek onur derecesi ile mezun oldu. Berklee College of Music'te bir dönem Jazz, The London Music School'da ileri ses mühendisliği ve no.w.here'de analog film konusunda dersler aldı. Yüksek öğrenimini 2013'te Slade School of Fine Art'ta (UCL) dereceyle tamamlayan sanatçı-küratör; mekâna özgü, sarmal ve sinematik yaklaşımlara odaklanan dokuz bölümden oluşan bir sergi serisi gerçekleştirdiği Prizmaspace adlı bağımsız sanat inisiyatifinin de kurucu ortaklığını ve yöneticiliğini üstlendi. 2017'de ilk uzun metrajlı senaryosu, Utah ABD'deki Sundance Scriptwriter's Lab'de ön elemeyi geçti. Aynı yıl film, sanat ve psikoloji dergileri PsikeSinema ve Psikeart'ta yazmaya başladı. Her iki dergiye de yarı zamanlı görsel içerik ve kapak editörü olarak katkıda bulunmaya devam ediyor. Kamhi, ulusal ve uluslararası galerilerde, müzelerde, festivallerde ve kamusal alanlarda çalışmalarını sergiliyor. Kariyeri boyunca çok sayıda deneysel video ve film çalışması gerçekleştiren Kamhi, bir yandan tiyatro, konser ve etkinlikler için görsel, sahne ve ışık tasarımcısı olarak çalışmakta, yoğunluklu olarak da müzik video yönetmenliği yapmaktadır ve bu alandaki çalışmaları ile pek çok uluslararası ödül kazanmıştır.

Born in 1987 in Istanbul, Lara Kamhi studied Theatrical Studies at New Sorbonne University Paris-III and Film Studies with a concentration in French New Wave at

American University of Paris. She then pursued her education at Istanbul Bilgi University's Film and Television department with a minor in Visual Communication Design and graduated with a high honors degree in 2011. She took jazz courses at Berklee College of Music, advanced sound engineering courses at The London Music School, and analogue filmmaking courses at no.w.here. In 2013, she completed her MFA degree at Slade School of Fine Art (UCL) with Merit and the Julian Sullivan Award for achievement in Fine Art Media. The artist-curator co-founded and managed Prizmaspace, an independent art initiative, where she curated a series of nine exhibitions focusing on site-specific, immersive and cinematic artworks. In 2017, her first feature length screenplay was pre-selected at Sundance Scriptwriter's Lab, UTAH/USA. During the same year, she began writing for the art and psychology magazines, PsikeSinema and Psikeart, and continues to contribute to both magazines as part-time visual content and cover editor. Kamhi's works have been displayed at national and international galleries, museums, festivals and public spaces since 2009. Throughout her career, Kamhi has created numerous experimental videos and films, and worked as visual, stage and lighting designer for plays, concerts and events while also working as an internationally awarded music video director.

PRIZMA EXPANDED

Sanatçı ve yönetmen Lara Kamhi'nin 'Genişletilmiş Sinema'yı bütünüyle irdelemek adına kurduğu bağımsız sanat inisiyatifi Prizma; sanatçılar ve sinemacılarla işbirliği yaparak genişletilmiş sinematik diyalogları ortaya koyuyor. Sosyal medya, kapsayıcı deneyimler sunan teknolojiler ve interaktif hikâye anlatıcılığı gibi iletişim ağlarının önerdiği yeni düşünme biçimlerinin farkındalığıyla, genişletilmiş sinematik sanat formlarını araştırıyor. Prizma, 2014-2016 yılları arasında Beyoğlu Sıraselviler'de Prizmaspace adıyla fiziksel bir sergi mekânı olarak aktif olmuş ve bugün de 'Prizma Expanded' olarak çeşitli sanat kurumları ve oluşumlarla işbirliği yaparak Genişletilmiş Sinema alanına yeni yaklaşımlar sunmaya devam etmektedir.

Prizma is an independent art initiative created by artist and filmmaker Lara Kamhi in order to investigate Expanded Cinema in its entirety. Collaborating and creating extended dialogues with artists and filmmakers, Prizma explores expanded cinematic art forms with the awareness of new ways of thinking suggested by technological communication networks such as Social Media, Immersive Environments and In Real Life Storytelling. Researching the virtual nature of reality and the realism of virtuality through the history of our gaze and the moving image, it aspires to formulate new approaches to contemporary cinematic artworks and widen the discussion in accordance to our changing ways of seeing.

REHA ERDEM

İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nden sonra Paris 8 Üniversitesinde Sinema ve Plastik Sanatlar eğitimi aldı. İlk uzun filmi 'A Ay'ı 1989 yılında bir Türk-Fransız ortak yapımı olarak çekti. 1992'de İstanbul Devlet Tiyatrolarında Jean Genet'nin 'Hizmetçiler'ini sahneledi. 1999'da 'Kaç Para Kaç', 2004'de Türk-Fransız ortak yapımcılığıyla 'Korkuyorum Anne'yi, 2006'da 'Beş Vakit'i çekti. Ardından sırasıyla Türk-Yunan-Bulgar ortak yapımı olan iki filmi, 2008'de 'Hayat Var', 2009'da 'Kosmos'u gerçekleştirdi. 2012'de 'Jin'i, 2013'de bir Türk-Fransız-Alman ortak yapımı olarak 'Şarkı Söyleyen Kadınlar'ı çekti. 'Koca Dünya'yı 2016'da, bir pandemi dönemi filmi olan 'Seni Buldum Ya'yı 2020'de gerçekleştirdi. Yeni filmi 'Neandria' ise son yapım aşamasında. Yönetmen Deniz Tortum'la ortak çalışmaları 'Flux' ise devam etmekte.

Born in Istanbul, Reha Erdem studied Cinema and Plastic Arts at Paris VIII University, after completing his education at Galatasaray High School and Boğaziçi University, and went on to direct and stage several other productions, including Jean Genet's The Maids at Istanbul State Theatres in 1992. He then pursued his filmmaking career with films such as `Kaç Para Kaç' (Run For Money) in 1999 and `Korkuyorum Anne' (Mommy, I'm Scared') in 2004, co-produced

with France, `Beş Vakit' (Times and Winds) in 2006, `Hayat Var' (My Only Sunshine) in 2008 and `Kosmos' (Cosmos) in 2009 as co-productions with Bulgaria and Greece, and `Jîn' (Jin) in 2012. In 2013, he released `Şarkı Söyleyen Kadınlar' (Singing Women) as a French and German co-production. More recently, he directed `Koca Dünya' (Big Big World) in 2016, and `Seni Buldum Ya' (Hey There!), during the pandemic in 2020, and is currently finalizing his new feature-length film `Neandria'. He is also working on `Flux', a project co-produced with director Deniz Tortum.

FLORENT HERRY

Florent Herry (SBC) 1963 doğumlu bir Fransız görüntü yönetmenidir. IAD – Institut des Arts de Diffusion –'dan mezun oldu ve ilk sinematografi deneyimini Paris Film Festivali Jüri Özel Ödülü sahibi 'André le magnifique' filmi ile yaptı. 1998 yılında Türkiye'nin en önemli yönetmenlerinden Reha Erdem'in 73. Yabancı Dilde En İyi Film Akademi Ödülü'ne Türkiye'nin resmi başvurusu olan uzun metrajlı filmi 'Kaç Para Kaç'ta görüntü yönetmeni olarak başladı. O zamandan beri Herry, Reha Erdem'in yönettiği tüm filmlerde çalışmaya devam etti ve hepsine dünyanın dört bir yanındaki önemli festivallerde birçok ödül kazandıran rafine ve karmaşık bir görsel stil sağladı. 'Beş Vakit' (2006) ve 'Hayat Var' (2008) filmleriyle Sinema Eleştirmenleri Derneği SİYAD'dan en iyi görüntü yönetmeni ödülünü kazandı. Berlin Uluslararası Film Festivali 2009 Panorama bölümünde prömiyeri yapılan 'Kosmos' (2009) filmi ile Antalya Film Festivali'nde Altın Portakal Ödülü'nü kazandı. Prömiyeri Berlin Uluslararası Film Festivali'nde yapılan 'Jîn' filmiyle Brüksel Uluslararası Film Festivali Cinelab Ödülleri'nde (2013) onurlandırıldı. Florent Herry, Venedik Film Festivali Orizzonti Kategorisinde jüri özel ödülünü kazanan 'Koca Dünya' (2016) filmiyle, Adana Altın Koza Film Festivali'nde 'En İyi Görüntü Yönetmeni Ödülünü' aldı. Ayrıca çoğunlukla France 2 için hazırlanan belgesel serisi 'En Terre Inconnue'de belgesel film yapımcısı Pierre Stine ile çalıştı.

Florent Herry (SBC) is a French cinematographer who was born in 1963. He graduated from IAD – Institut des Arts de Diffusion, and produced his first cinematographic work `André le magnifique' which received the Jury Special Award at Paris Film Festival. In 1998, he worked as the cinematographer of Reha Erdem, for his feature-length film `Kaç Para Kaç' Kaç' (Run For Money), which was Turkey's official submission to the 73rd Academy Awards for Best Foreign Language film. Since then, Herry has continued to work on all of Erdem's films, imbuing them with a refined and complex visual style that has earned them numerous awards at prestigious festivals worldwide. He has been recognized as the Best Cinematographer by the Turkish Film Critics Association (SİYAD), for the films `Beş Vakit' (Times and Winds, 2006) and `Hayat Var' (My Only Sunshine, 2008). His work on `Kosmos' (Cosmos, 2009) which premiered in the Panorama category at Berlin International Film Festival earned him a Golden Orange at the Antalya Film Festival. Herry also won the Cinelab Awards at Brussels International for `Jîn' (Jin, 2013). In addition, he has collaborated with filmmaker Pierre Stine on the documentary series "En Terre Inconnue" for France 2. Most recently, Herry received the Best Cinematographer Award at the Adana Golden Boll Film Festival for his work on `Koca Dünya' (Big Big World, 2016), which was awarded the Jury Special Award at Venice Film Festival, in the Orizzonti category.

ZEYNEP DADAK

Akademisyen ve film yapımcısı olan Zeynep Dadak, NYU Tisch School of the Arts Sinema Çalışmaları Bölümü'nden doktora derecesine sahiptir. İlk uzun metrajlı filmi 'Mavi Dalga' (2013) uluslararası prömiyerini 64. Berlin Film Festivali'nde yapmış, Türkiye'de ve yurt dışında birçok ödülleri kazanmıştır. Filmleri, ikinci uzun metraj filmi 'Ah Gözel İstanbul' (2020) da dahil olmak üzere Rotterdam, Sheffield, Dokufest, San Francisco ve Jeonju gibi prestijli film festivallerinde gösterildi. 2018 yılında Berlin'de Medienboard Artist in Residence'a ve 2019 yılında Berlin Senatosu Weltoffennes Programı'na seçildi. 2021'de çevrimiçi bir platform için 'Terapist' adlı bir mini dizi yönetti. Zeynep Dadak, dünya çapında film dersleri ve atölyeler vermeye devam ediyor. Halen Berlin ve İstanbul'da yaşıyor ve 'Electric Sleep' adlı bir bilim kurgu filmi üzerinde çalışıyor. 'Bir Maudlin Sineması: Türkiye'de Arabesk Film ve Kültür' başlıklı tezi kendisinin, film türleri, ulusötesi sinemalar, kent kültürü, film ve diğer sanatlar üzerine ilgi alanlarını yansıtıyor. Dadak, NYU Berlin'de sinema dersleri veriyor.

Zeynep Dadak holds a PhD from the Cinema Studies Department at NYU Tisch School of the Arts. Her debut feature film Mavi Dalga (The Blue Wave, 2013), co-directed by Merve Kayan, had its international premiere at the 64th Berlin

Film Festival, receiving many awards in and outside Turkey. Her films including her feature length documentary Ah Gözel İstanbul (Invisible to the Eye, 2020) were screened at prestigious film festivals such as Rotterdam, Sheffield, AFI and Dokufest. Zeynep Dadak was selected for the Medienboard Artist in Residence in Berlin in 2018 and Berlin Senate Fellowship in 2019. She directed a mini-series called Terapist (The Therapist) for the online platform GAIN in 2021. Currently, Zeynep teaches film at Istanbul Kadir Has University and NYU Berlin; she works as a consultant and tutor for Berlinale Co-Production Market and Torino Film Lab. Based in Berlin and Istanbul, she is working on her new feature film, Electric Sleep.

ÇİÇEK KAHRAMAN

Aralarında 'Kız Kardeşler', 'Anons', 'Mavi Dalga' ve 'Bizim Büyük Çaresizliğimiz'in de bulunduğu 30'a yakın filmde kurgucu olarak imzası bulunan ödüllü kurgucu Çiçek Kahraman, aynı zamanda bir video sanatçısı. Lisans ve yüksek lisans seviyesinde sinema dersleri de veren sanatçı, üretimlerine Berlin ve İstanbul arasında devam ediyor. İşlerinde toplumsal cinsiyet ve temsil üzerine odaklanan Kahraman, buluntu görüntü ile çalışıyor. 2015'de Salt'ta, !f İstanbul bünyesinde sergilenen 'Bütün Mahalleli Duysun' adlı video yerleştirmesinden sonra, 2016'da 'Tipik Bir Orta Saha Mücadelesi Şeklinde Geçen Karşılaşma' isimli karma sergisinde '2ileri1geri' adlı videosu ile yer aldı. Sinema üzerine yazıları da bulunan Çiçek Kahraman'ın, Boğaziçi Üniversitesi'nden Sosyoloji lisansı ve Boston Üniversitesi'nden Sinema-TV yüksek lisansı bulunuyor. KUDA'nın (Kurgucular Dayanışması) kurucu üyelerinden olan Kahraman, Susma Bitsin platformunda da aktif olarak çalışıyor.

The award-winning editor Çiçek Kahraman has worked on approximately thirty films, including 'Kız Kardeşler' (A Tale of Three Sisters), 'Anons' (The Announcement), 'Mavi Dalga' (The Blue Wave) and 'Bizim Büyük Çaresizliğimiz' (Our Grand Despair). She has also worked as a video artist, and teaches

undergraduate and Master's level cinema courses, while continuing to work in Berlin and Istanbul. Focusing on gender and representation in her art, Kahraman works with found visuals. In 2015, she showcased her video installation 'Bütün Mahalleli Duysun' at Salt as part of !f İstanbul Festival. In 2016, she participated in the group exhibition 'Tipik Bir Orta Saha Mücadelesi Şeklinde Geçen Karşılaşma' with her video '2ileri1geri'. In addition to her artistic work, Çiçek Kahraman has written about cinema. She completed her undergraduate studies in the Department of Sociology at Boğaziçi University, and holds a Master's Degree in Cinema-TV at Boston University. Kahraman is one of the co-founding members of Editors Solidary (KUDA), and is also active in the Susma Bitsin platform.

DENİZ TORTUM

Deniz Tortum, 1989 İstanbul doğumlu. Filmleri ve medya çalışmaları Venedik Film Festivali, SXSW, IFFR, IDFA, Hot Docs ve Dokufest dâhil olmak üzere pek çok festivalde yer aldı. 2019'da Filmmaker Magazine tarafından 'Bağımsız Sinema'nın 25 Yeni Yüzü' arasında gösterildi. Uzun metraj belgeseli 'Maddenin Halleri', dünya prömiyerini Ocak 2020'de Rotterdam Film Festivali'nin Bright Future bölümünde yaptı ve Antalya ve İstanbul Film Festivalleri'nde 'En İyi Belgesel' ödülünü kazandı. Kathryn Hamilton ile birlikte yönettikleri en son kısa filmi 'Our Ark', Kasım 2021'de IDFA'da dünya prömiyerini yaptı ve İstanbul Film Festivali'nde En İyi Kısa Film ödülünü kazandı. Şu sıralar Institute of Time'in yapımcılığını yaptığı sanal gerçeklik filmi 'Shadowtime' ve Reha Erdem ile ortak projeleri 'Flux' üzerine çalışıyor.

Deniz Tortum was born in 1989 in Istanbul. His films and media works have been screened in various festivals, including Venice Film Festival, SXSW, IFFR, IDFA, Hot Docs and Dokufest. In 2019, he was selected among the '25 New Faces of Independent Cinema' by Filmmaker Magazine. His feature-length documentary 'Maddenin Halleri' (Phases of Matter) premiered internationally in January 2020 at Rotterdam Film Festival, Bright Future category, and received The Best

Documentary Award in Antalya and İstanbul Film Festivals. His latest short film, 'Our Ark,' co-produced with Kathryn Hamilton, premiered internationally in November 2021 at IDFA, and received The Best Short Film Award at Istanbul Film Festival. He is currently working on 'Shadowtime', the virtual reality film produced by the Institute of Time, and 'Flux', co-produced with Reha Erdem.

ALİCAN ÇAMCI

Konser müziği ve ses enstalasyonu işlerinin yanı sıra, film, dans ve yeni medya gibi mecralar için müzik ve ses dizaynı yapıyor. Yakın zamandaki çalışmaları ses ortamının belgesel niteliğini araştırma üzerine kuruludur. Bu durumu saha kayıtları, röportajlar, bulunan sesler ve gündelik nesneleri canlı performans ile ilişkiye sokarak incelemektedir. Şikago Üniversitesi ve Johns Hopkins Üniversitesi'nin Peabody Konservatuvarı'nda eğitim gören Alican, Carleton College'da bestecilik ve elektronik müzik dersleri veriyor.

He has a background in producing music and sound design for a range of mediums, including film, dance, new media, concert music and sound installations. Recently, he has focused on exploring the documentary qualities of the soundscape, investigating its potential by incorporating field recordings, interviews, found sounds, and everyday objects into live performance. Alican completed his studies at both Chicago University and Johns Hopkins University Peabody Conservatory. He now shares his expertise by teaching courses in composing and electronic music at Carleton College.

AKBANK SANAT

İstiklal Caddesi No: 8 Beyoğlu 34435 İstanbul

Tel: (212) 252 35 00-01

www.akbanksanat.com

METİN | TEXT

Lara Kamhi

Nazlı Kilerci

ÇEVİRİ | TRANSLATION

Öznur Karakaş

TASARIM | DESIGN

Çözüm

BASKI | PRINT

Kurumsal Baskı Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Büyükdere Cad. Nuroi Plaza

No: 255 D: 21/A, 34450 İstanbul

Tel: (0212) 264 72 16-17